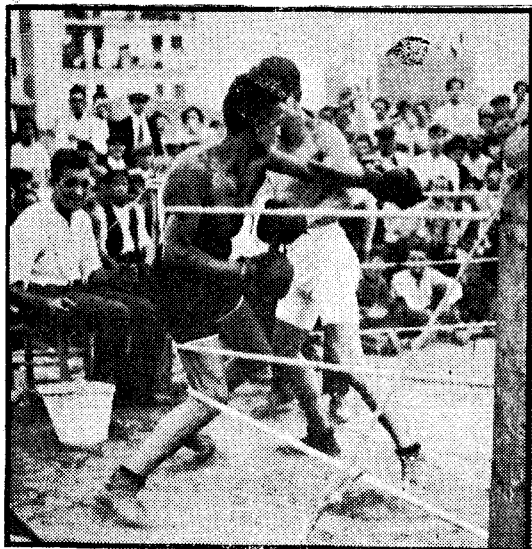

BOXA A L'AIRE LLIURE
L'esport pugilístic part integrant de la Festa Major de Sans, gràcies als de l'Iris F. C.

A MÀRÀ

L'Iuro vencedor del C. E. Manresa per 3 a 1

Amb un temps no molt segur, es jugà aquest partit que, en general, tingué moments molt dolents, i altres, molt pocs, de bons, abundaren més els primers.

El Manresa, vista la seva anterior actuació a la nostra ciutat, i vista la d'ara, n'hem de deduir que era molt més complet llavors que ara, si bé que conservant la seva fogositat tan peculiar en ell. ments ens demostrà la seva superioritat damunt l'equip manresà; potser per presentar-se sense en Comas, Viñas i Bagó.

La primera part acabà amb un gol d'avantatge per part dels locals, obtingut per En Codina; empataren els de Manresa en la segona part en un batibull a la porta de Florensa, no havent pogut precisar qui en fou l'autor; poc després En Canet macava el segon i en Palahí el tercer i últim.

Integraven l'equip local: Florensa, Mauri, Olm, Bentanachs, Palahí, Lleonart, Clos, Murell, Codina, Canet i Danis.

I el Manresa: Escribano, Vila, Martí, Delgado, Tort, Zenzano, Gabaldà, Serrahima, Rosell, Termes i Font.

Es distingiren, per l'Iuro: Olm, Mauri, Florensa, Lleonart i en alguns moments Bentariachs i Palahí, i del Manresa: Escribano, Vila, Tort, Gabaldà, Rosell i Termes.

Tingué cura de l'arbitratge, Santorés, exercint molt bé el seu comès.

Diumenge que ve a la tarda se celebrarà un grandidiós festival benèfic a profit de les Germanetes

dels Pobres. Com sigui que la finalitat de la festa és ben lloable, i que el programa és atractiu, promet de veure's molt concorregut l'espai camp de l'Iuro.

Consta el programa d'un partit de fútbol entre un equip format per veterans i el reserva de l'Iuro, disputant-se una formosa copa ofrena d'un soci de l'Iuro; un partit-exhibició de Hoc-key entre el F.C. Terrassa i un altre format per una selecció barcelonina amb el nom d'Iuro.

L'equip dels veterans el compondran: Agell, Vila, Blanchart, Salas, Mola, Roca, Damont, Ramos, Piqué, Martí i Felisart.

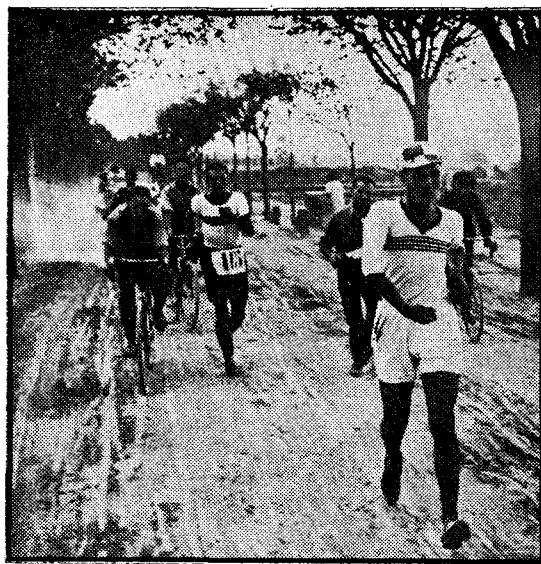
El Martinenc bat el Badalona per 3 a 2, havent-se vist una superba actuació dels badalonins a la segona part

Resultà un partit força equilibrat el que jugaren el Martinenc i el Badalona al camp del primer.

La que oferí menys importància fou, no obstant, la primera part, de domin i martinenc, durant la qual, aquest equip mantingué un constant domini i formant un conjunt ben harmònic.

Amb tot, els factors sobresortints foren el defensa Rodríguez i l'ala de la davantera esquerra, constituïda per la parella Urrutia-Creixell, que hem de confessar una vegada més, estan destinats a ésser dels millors puntals de l'equip.

El Badalona presentà un bell equip que no es manifestà del tot en la primera part, a causa de

EL CAMPIONAT DE SANS (MARXA)
En Solé, de la U. E. Sans, actual campio en plena... "marxa"

feien en la primera part, un d'ells ben vulgar degut a Creixell que s'aprofità d'un batibull davant la porta de Bru i l'altre, entrat per Tomas després de portar a cap un bell atac individual.

SANS - SABADELL

Cabedo, del Centre Esports, interceptant un ben combinat atac dels davanterers unionistes

portar una defensa que no estava a l'altura dels altres. La feblesa de l'element defensiu contribuï a què el Martinenc marqués els dos gols que es

La mala sort, però, contribuï a què el resultat no fot més propici al Badalona i contribueixi a l'obtenció d'un resultat més digne de l'esforç portat a terme per la línia mitja i davantera.

La part més emocionant d'aquest partit va ésser la segona, que donà lloc a jugades magnífiques. En aquests temps el domini correspongué gairebé per complet als badalonins, que realitzaren un treball magnífic. Cabrera, que en la primera part es va distingir, esdevingué l'element més perillós. Fou secundat amb eficàcia per Llinàs i Forgas que col·locaren ben sovint la pilota davant de Prat, el qual hagué de posar-se en acció constant més de quinze minuts.

Una pifiada de Rodríguez valgué el primer gol a favor del Badalona, entrat per Llinàs. Una bella arrancada personal de Forgas féu apuntar per al mateix equip el gol d'empat.

Hi hagué moments en aquest temps que el lloable esforç del Badalona arribà àdhuc a desconcertar l'equip contrari. Malgrat d'això, aquest reaccionà i cap al final del partit féu moure sovint a Bru, qui veié traspasada altre cop la seva porta gràcies a la rematada d'un córner efectuada per Creixell.

Aquest fou el resultat definitiu, que no respongué com calia a l'esforç efectuat pels badalonins. Fou ben vistosa la feina de Tejedor I, i esplèndida la dels dos porters.

Els equips s'arreglaren de la manera següent: Badalona: Bru, Massanet, Bosch, Fibla, Gamis, Pérez, Cabrera, Llinàs, Forgas, Garriga i Tejedor I. Martinenc: Prat, Mariné, Rodríguez, Camorera, Samsó, Tomas, Velar, Rogelio, Batet, Creixell i Urrutia.

AL VELODROM DE SANS

Els equips preparant-se per a la sortida de les vuit hores

L'Iris F. C. de Sans, reforçat, no pot resistir l'avalanxa del Terrassa, sucumbint per 5 a 0

Al camp de l'Iris F. C. se celebrà dissabte a la tarda l'anunciat partit entre l'Iris F. C. (reforçat) i el Terrassa.

El públic no va correspondre veritablement a l'esforç que representava l'organització d'aquest partit per al modest club de Sans.

La major compenetració i el bell conjunt del Terrassa el féu dominar i vèncer l'Iris, malgrat els reforços de festa major amb què comptava. En l'Iris, però, no s'hi va veure mai cohesió.

Als deu minuts de joc va marcar el primer gol per al Terrassa en Canals II, i als pocs moments va fer el segon en Roig.

Els de l'Iris varen arribar algunes vegades vora la porta d'En Sabaté, però els va mancar decisió per a xutar a gol.

En la segona part es va accentuar el domini del Terrassa, que sense grans esforços va fer dos gols més, obra de Canals II, i el cinquè per obra d'en Broto.

Tant en Vidales a la porta de l'Iris com en Sabaté a la del Terrassa varen fer magnífiques jugades.

El públic va sortir content del partit, en el qual, malgrat un complet domini del Terrassa, es pogueren apreciar boniques jugades.

Arbitrà en Cruella, i els equips foren: Terrassa.—Sabat, Clauselles, Humet, Papell,

Chassis frens a les 4 rodes
Instal·lació i arrencada elèctriques
J. SUBIRANA
Carrer Claris, 75

Helvig, Kaiser, Roig, Canals II, Itarte, Broto i Vidal.

Iris.—Vidales, Montesinos, Mallofré, Pellicó, Sales, Orriols, Piera, Sastre, García i Sagi.

A favor de l'ex-jugador Coca

En la premsa diària s'ha explicat l'afflicta situació del què fou notable jugador de l'Aveng, i de moment la nota no ha caigut en el buit, per quan el C. D. Europa, en un gest que l'honora molt, ja ha obert una subscripció entre els seus socis, encapçalant-la la Junta amb 100 pessetes.

Es de creure que els Clubs restants procuraran fer el mateix, i que per la seva part, els socis no faran el buit a aquesta generosa obra, aportant llur òbol per venir en ajut d'un desvalgut futbolista.

Els esportius han de significar llur agraïment al que tant féu per l'esport.

A TARRAGONA

EL GIMNASTIC PREPARA LA TEMPORADA

El Gimnàstic, que ha guardat escrupolosament el precepte de vacances a l'estiu, no havent jugat cap partit en el mes de juliol i en tot el que va d'agost, està preparant-se per la temporada que obrirà diumenge que ve.

Abans d'ahir jugaren un interessant partit dos equips formats per la majoria dels bons jugadors que formen en llurs rengles, guanyant per quatre a dos l'equip A, format per Lladó, Calabulg, Virgili, Balart, Montfort, Casas, Ferrer, Cupons, Sotillos, Alvarez i Albor.

El dia 30 d'agost jugarà el Gimnàstic a Vilafranca, contra el d'aquest nom; el dia 6 de setembre a Tarragona, contra el Sitgetà; el dia 8 a Vallès, contra el Vallès Deportivo; el dia 13 a Sitges; el dia 20 a Tarragona, amb l'Europa, i els dies 23 i 24 a Tarragona, contra el Gimnàstic de València.

AL VENDRELL

Heu's act els elements amb els quals compta el Vendrell F. C. per a la vinent temporada i campionat 1925-26:

Porters: Altés i Guinovart.
Defenses: Barnadas, Massegúes, Olivella i Serra I.
Mitjos: Nin I, Trayner, Banqué, Callao, Miravent Soler i Biornal.

Davanters: Rovirosa Lajé, Rovira, Mascaró, Aloy, Comte, Nin II Palau i Serra II.

Les altes han estat: Olivella, Banqué, Miravent, Soler, Lajé, Rovira i Comte. Les baixes: Lleó, Oriol i Cubota. Amb els elements que enguany han signat pel Vendrell F. C. es de creure que serà, per la seva fortitud, un dels millors equips de la comarca.

A la propera platja de Sant Salvador ha aterrat

Magnetos Bosch Bugies

un avió tripulat per En Canudas, realitzant vols de deu minuts de durada, amb passatgers.

Per veure les dites evolucions han estat molts els vendrellenques que allí s'han traslladat.

L'equip local, durant aquest mes, no jugarà cap més encontre, degut a l'excés de la temperatura. El pròxim dia 5 de setembre començarà a actuar.

A MANLLEU

MARTINENC, 3
MARTINENC, 2

MANLLEU, 3
MANLLEU, 1

A despit de la bona intenció de la Junta del F. C. Manlleu, combinant per a aquestes dues festes uns esdeveniments futbolístics, per tal que els nombrosos aficionats hi acudissin, no s'obtingué el resultat esperat, car el públic no respongué a la importància d'aquests partits.

En el primer ambdós equips quedaren empatats a tres gols, aconseguits per Sorribas (en una desgraciada jugada), que ell mateix introduí la bola a la xarxa, Creixell i Batet, pel Martinenc, i per l'equip local Alcántara, Conesa i Casapuig.

El Martinenc resultà vencedor en el segon encontre per dos a un, fets per Batet i Creixell. El del Manlleu fou per mitja d'un penalty que Sagi convertí en gol. L'última que el primer dia el defensa local es lesionés no podent actuar per aquesta causa en el segon encontre, car es notava en gran manera la seva absència.

El Martinenc és tot un equip, la qual cosa féu que continuament fos aplaudit. També fou molt aplaudit Sanchó, el qual constantment mantingué a ratlla la davantera del Martinenc. Alcántara i Sagi també en alguna ocasió ens demostraren el seu joc; però el continuat marcat per part de Comorera i Samsó féu que la seva tasca no fos gaire vistosa.

Arbitrà a gust de tothom En Vilalta.

Eren els equips:

F. C. Martinenc: Prats, Mariné, Rodríguez; Comorera, Samsó, Tomás; Vilar, Lakatos, Batet, Creixell i Urrutia.

F. C. Manlleu: Crivé, Sauglas (el primer dia), Sorribas, Curós, Sanchó, Pérez; Comas, Conesa, Carapuig, Alcántara i Sagi Barba.

MANLLEU, 4

ESPANYOL (reserva), 0

Aquest partit tingué lloc davant de nombrosos públic; els locals feren un match regular i no obstant això superaren en gran superlatiu l'equip visitant.

Dos gols es marcaren a la primera part, per mitja de Pujol i Conesa. Els altres foren obra de Curós i Conesa, els quals jugaren molt bé. Al començament

Magnetos Bosch Bugies

de la segona part el porter foraster hagué de retirar-se seriosament lesionat, a causa d'una entrada que li ocasionà Mas, involuntàriament.

L'equip vencedor estava format de la manera següent: Crivé; Sauglas, Cervera; Sidera, Alberch, Puig; Pujol, Pi, Conesa, Curós i Mas.

A FIGUERES

Diumenge passat el club Emporium F. C. es traslladà a Olot on jugà un partit contra el primer de la dita ciutat i essent vençut per dos gols a un.

S'han distingit pels olotins, Lluà, Güell D. i Comte, i pels figuerencs les línies defensives, mitja i el porter.

Els equips eren integrats per: Güell R.; Xuclà, Comte; Güell D., Lluà, Fresno; Pagès, Trayner, Casademont, Torra i Roure, per l'Olot; i Pomés; Salleras,

AUTOS : MOTOS : CICLES Peugeot

Concell de Cent, 349 - Telèfon 3093 A.

Ismael; Coll, Forné, Carreras F.; Torrejou, Carreras I., Arater, Vinyes i Bou, pels figuerencs.
L'Emporium jugà tot el segon temps amb deu jugadors.

CALELLA

S. C. RACING, 3

C. S. CALELLA, 4

Amb més de mitja hora de retard es començà aquest partit, acabant-se quan no es vela la pilota; caldria que si s'anuncia a dos quarts de cinc hom comencés puntual.

El partit resultà molt mogut a la primera part, que tots dos equips jugaren a un tren extraordinari. A la segona es trobaven esgotats.

L'equip local es presentà molt fluix, car per diferents causes deixaren de presentar-se Coll, Baracho, Balaguer, Leopoldo i Naspie, suplerts pels reserves, que feren el que pogueren.

Es distingiren Castillo, Mayugo, Castellet, Navarro, Gibert i Cano, i pels forans el mig centre.

A GRANOLLERS

GRANOLLERS, 2

U. E. DE SANS (reserva) 1

El partit ha estat ensofit per tots conceptes, no vident-se cap més jugada que una magnífica entrada de Serrano en un moment que la porta de Cervera estava en perill.

D'haver-hi posat una mica més d'ànima la davantera local, altre hauria estat el resultat dels granollers.

Arbitrà En Gras, força bé, i eren els equips: Unió Esportiva de Sans: Alsina; Roure, Sendra; Mo-

Magnetos Bosch Bugies

liné I. Abat, Duc; Llorca, Mascarell, Geordia, Cutillas (L.) i Fandos.

Granollers S. C.: Cervera; Ganyelles, Miralles; Serra, no, Roig, Ventura; Pey, Martí, Pous, Duran i Guix.

A ARGENTONA

C. E. LLEVANT-CATALUNYA, 1 F. C. ARGENTONA, 2

Molt interessant resultà aquest encontre, sobretot al segon temps que fou jugat pels locals d'una manera admirable.

En començar el domini correspongué als visitants durant molta estona, degut en gran part al poc entusiasme dels nostres i també a la manca d'alguns titulars; en el primer temps cada bàndol aconseguí un gol magníficament entrats.

Durant la segona part el domini va ésser favorable a l'Argentona, arribant a inquietar molt sovint la porta forana, sobresortint Anguera, el qual féu jugades admirables i mostrant-se com un excellent porter; no obstant no pogué evitar que els locals marquessin un altre gol.

Els equips estaven formats així: Anguera; Solà, Marcos; Silvestre, Font, Comorera; Pla, Balada, Rebollido, Bernal i Pera, pel Llevant-Catalunya.

Lloberas; Villà, Guilmon; Pons, Canadell, Solé; Castells, Famadas, Sauleda, Coll i Mora, per l'Argentona.

Altres resultats

El Lleyda bat una forta selecció del Gràcia, en la qual hi figuraven Arnau, Cella II, Oller i Paló, per 5 a 1.

La Joventut de Lleyda vencé també al Santa Coloma de Queralt, per 4 a 0.

L'Ateneu Igualadí (reforçat) perdé amb el Júpiter per 3 a 0.

La Unió Terrassenca empatà a dos gols amb la U. E. de Sant Andreu.

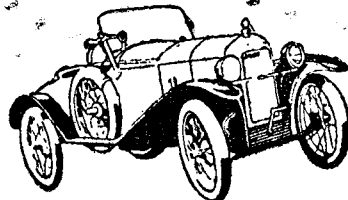
CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA

O.S.

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY

Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

AMILCAR

AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES

J. ALVAREZ y C., S/C

Provenza, 185

ATLETISME

El Campionat de Sans en marxa i cursa a peu

Soler vencedor en la marxa (?) i Bellmunt guanya fàcilment en la cursa

La Unió Esportiva de Sans, organitzadora des de ja fa anys d'aquestes dues manifestacions atlètiques que han acabat per quedar dues proves oficials en el programa anual, obtingué diumenge passat un èxit fàlaguer.

I sentim vivament no poder dir que l'èxit fou complet perquè l'entusiasme i voluntat dels organitzadors per aconseguir-ho fou una cosa ben palesa. Però coses succeïren en la cursa de marxa (cal remarcar que en aquesta cursa va ésser on únicament es notaren deficiències) que foren tan generalment apreciades que ens obliguen, ben contra el nostre gust, a fer-ne esment.

La cursa de marxa

Sota tots conceptes aquesta cursa fou una de les més irregulars, per no dir la més irregular, de totes les que s'han celebrat fins avui.

Tan Soler com Cardona i Medina "corregueren" durant tota la cursa d'una manera exagerada, emprant un estil defectuosíssim, no solament renyit amb l'estètica més elemental, sinó també amb els reglaments de la marxa. Allò fou un cross-country escandalós on la manca d'un jutge àrbitre competent en fou el motiu responsable, ja que d'haver-hi estat cap dels tres primers podia haver acabat la cursa.

Per endavant sabem el que anàvem a presenciar, tota vegada que coneixem suficientment l'estil incorrepte emprat des de sempre pels tres marxadors (?) esmentats i ens constava el succés anterior diumenge en una mitja hora a l'americana celebrada a Sant Andreu, que ja en aquest sentit fou un escàndol, però mai no hauríem cregut que la cursa de diumenge fos tan descaradament burlada.

Indubtablement si la rehabilitació de la marxa depèn només d'aquests elements, i els García, Charlot, Badia, Urrutia no es decideixen a tornar a actuar, la marxa és ja una prova ben morta a Catalunya, i no cal dir que fora d'aquí també ho és.

Ollé i Pascual efectuaren una marxa perfecta i si de la nostra mà hagués depès, aquests haurien estat els dos primers de la classificació general.

Diu el reglament internacional de marxa que "la punta del peu de darrera no pot aixecar-se de terra fins que el taló del de davant no estigui completament apaiat a terra".

I aquests preceptes reglamentaris estan completament en desacord amb l'estil emprat per Soler, Cardona i Medina, tota vegada que aquests caminen a força de saltirons. D'aquesta manera ens estranya moltíssim que els records peninsulars de marxa romanin encara en peu.

La cursa, sense història, donà la següent classificació:

Primer.—Soler (U. E. de Sans), 52' 48".
Segon.—Cardona (U. E. de Sant Andreu).
Tercer.—Medina (U. E. de Sans).
Quart.—Ollé (U. E. de Sant Andreu). 5.—Pascual (Tagamanent). 6.—Moset (U. E. de S.). 7.—Plasa (U. E. de S.). 8.—Dolz (independent). 9.—Peirats (U. E. de S.). 10.—Caminal. 11.—Pifarré (Huro de Mataró). 12.—Andreu (Tagamanent). 13.—Vallribera (Sant Andreu). 14.—Pascual II (Tagamanent). 15.—Maimó (Tagamanent). 16.—Pérez (U. E. de S.). 17.—Verdaguer (U. E. de S. A.). 18.—Gómez (Tagamanent). 19.—Hernández (Tagamanent). 20.—Losantos (Tagamanent). 21.—Vidal (U. E. de S. A.).

La cursa a peu

Contràriament a la marxa, aquesta fou una cursa interessantíssima per tots conceptes, i els esforços esmerçats pels simpàtics organitzadors es veleren correspostos per l'èxit.

Es cert que l'organització d'una cursa a peu mai no és tan delicada com la d'una marxa, però amb tot i això l'organització sobre el terreny (controlatge, arribada, etc.) va ésser acurada en totes dues proves, i només en la primera la manca d'un jutge àrbitre competent i la poca esportivitat d'alguns concorrents foren la causa de la irregularitat amb què es desenvolupà.

La cursa a peu presentava un gran interès, tota vegada que a més a més de participar-hi homes d'alta qualitat, com Bellmunt, Arbú i Miret, havia d'ensenyar-nos el valor positiu de les recents revelacions Ramon, Ferrando i Català, que tan brillantment es revelaren a la Volta a Gràcia.

També la lluita entre Bellmunt i Arbú es presentava interessant, tota vegada que després dels darrers triomfs d'Arbú sobre el lleydat calia esperar que el fet que aquest es decidís a sortir novament a lluitar contra el seu rival era degut a què la seva forma havia augmentat.

Aquesta lluita existí, si bé durà poc, car Arbú abandonà la cursa, indubtablement fatigat pel tren emprat per Bellmunt i mantingut pels Miret, Ramon, Ferrando i Català, que es disputaven els llocs amb gran delit.

Des de la sortida Bellmunt agafà el cap per no deixar-lo ja en tota la cursa, i podem dir que efectuà la millor actuació d'aquesta temporada.

Completament restablert de l'estómac, vèiem diumenge un Bellmunt ràpid, lleuger i enèrgic, que ens recordà les seves magnífiques actuacions del Jean Bouin, Pere Prat i cross. Cal tenir present que Bellmunt és

Globus de goma amb anuncis

Par a establiments, kermesses, festes, balls, etc.

RAMON DÍAZ

Urgell, 70, pral., 2.ª

BARCELONA

Es demanen agents

soldat i fa vida de caserna, i en aquestes condicions, fer el que fa és demostrar a bastament el molt que valen les facultats que posseeix.

Ramon, després d'aquesta nova actuació, cal determinar-lo com a un corredor de qualitat indubtable, ja que la distància que el separa de Bellmunt i el fet de guanyar novament a Miret són dos detalls que no menteixen.

La cursa efectuada diumenge per aquest novell corredor fou magnífica i les facultats demostrades durant la lluita contra Miret ho foren encara més.

No cal desculdar que Ramon és encara un home per polir, tant en l'estil com en la complexió general, i el dia que tot això ho aconsegueixi i el seu entrenament s'hi emmotlli, Ramon serà una de les primeres figures de Catalunya en fons.

De totes maneres cal remarcar que la seva última actuació ha millorat la dels campionats de Barcelona i Catalunya.

Miret demostrà estar en plena forma, si bé les seves actuacions en general demostren un estacionament poc fàlaguer.

Aquest estacionament en un home de qualitats com les seves és un fet que per si sol denota sobradament quines són les causes, i aquestes són la manca d'un entrenament apropiat. Molt entrenament de fons i poca velocitat i cultura física: aquestes són les úniques causes.

La velocitat dona rapidesa de tren i la cultura física emmotlla els múscles i articulacions a tots els moviments, donant-los elasticitat i resistència.

Miret és un home fi i poc musculat, i aquests tipus són precisament els que necessiten aquest entrenament, per tal de contrarestar la manca de pes en poder emprar un tren més ràpid i poder resistir l'esforç muscular per mitjà d'una cultura física que a més de donar-li augment de musculatura li donaria elasticitat general.

Ferrando i Català són també dos xicots d'esdevenidor i demostren qualitats indubtables.

Ferrando mantingué la seva collocació de la Volta a Gràcia, darrera de Miret, al qual s'esforçà en guanyar donant lloc que la classificació pels segon, tercer i quart llocs es mantingués oscil·lant fins a l'últim moment.

Català constitueix també una bona revelació i que si no s'espatlla cal esperar-ne quelcom. Diumenge passat demostrà progressar considerablement, arribant

CICLECAR I MOTOS

L'AS DE LES MOTOS

Agents: SALOMÓ I VILA - Plaça de Letameadi, 25

en cinquè lloc, quan a la Volta a Gràcia assolí el vuitè.

Dels altres, Llobregat i Lagarriga es distingiren; no així Ramos, Labanicos, Rufastas, Chassel i Vives, els quals obtingueren una classificació ben migrada si tenim en compte llur categoria i llur historial.

El resultat fou el següent:
Primer.—Ramon Bellmunt (independent).
Segon.—Miquel Ramon (Tagamanent).
Tercer.—Josep Miret (U. E. de Sans).
4.—Ferrando (Tagamanent). 5.—Català (U. E. de Sans). 6.—Llobregat (U. E. de S.). 7.—Lagarriga (independent). 8.—Ramos (ind.). 9.—Majardí (Tagamanent). 10.—Labanicos (Sans). 11.—Rufastas (U. E. de Sans). 12.—Chassel (ind.). 13.—Vives (Espanyol). 14.—Llopió (ind). 15.—Gaibar (Tagamanent); classificant-se fins a 57.

Unió Esportiva de Sans: 46 punts.
A. E. Tagamanent: 54 punts.
C. D. Europa: 146 punts.

R E M

Els pròxims Campionats d'Europa

En els propvenients dies 5 i 6 de setembre tindran lloc, a la ciutat de Praga, els Campionats europeus de 1925. No cal ponderar la importància d'aquest esdeveniment; tots els vers esportistes barcelonins recorden com una de les més belles manifestacions esportives que han tingut lloc entre nosaltres, els Campionats d'Europa celebrats a Barcelona.

Enguany el nostre rem no estarà representat més que per la participació del "skiffman" Verdugo, del Club Marítim de Barcelona.

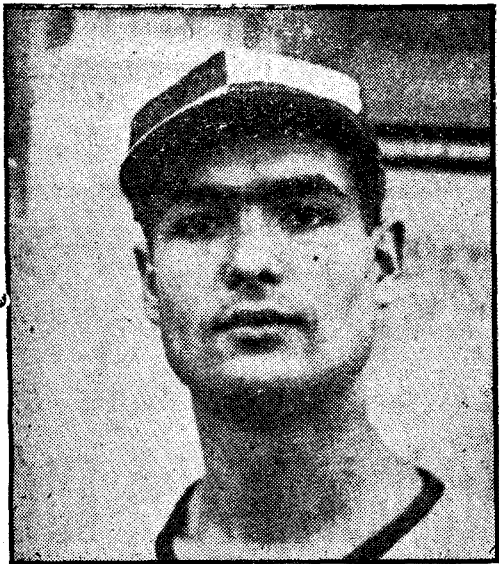
L'ESPORT CATALÀ donarà tota la importància deguda a aquests campionats, ressenyant-los i comentant-los degudament al seu dia.

A TARRAGONA

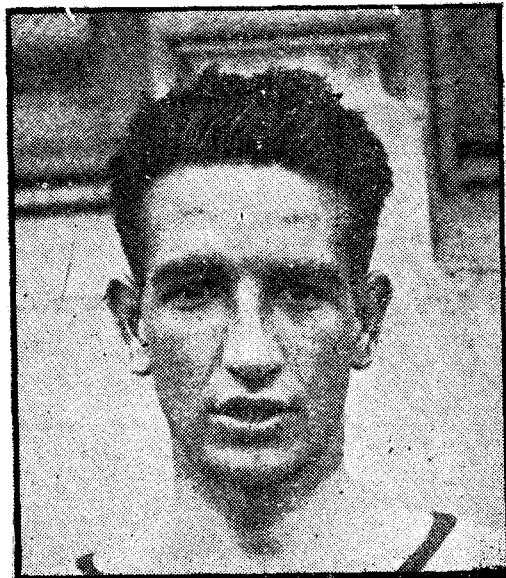
EL CONCURS SOCIAL DEL NAUTIC

Diumenge al matí es disputaren al Club Nàutic les proves corresponents a la vuitena jornada d'aquest concurs. Els vermells guanyaren els verds en els dos relleus lliures i estils, i els negres guanyaren els grocs en les proves individuals, a excepció dels 100 m. lliures, que s'emportaren aquests.

La puntuació queda en la forma següent: Vermells, 69 punts; negres, 51; grocs, 37; verds, 34; blancs, 6.

EDUARD SOLE
de la U. E. Sans i guanyador de la Volta a Sans en marxa

GUILLEM SEGUÍ
Campió de Sans

BOXA

De la vetllada al Mundial

Uns comentaris al combat (?) Gironès-Vallespín

La malastrugança segueix destorbant totes les vetllades de boxa d'un quant temps ençà. Una vegada és Martínez, qui, davant d'un contrincant de talla, com Muñoz, ens priva d'un match que molt es desitjava per cop baix.

En Cíclone ens posa en dubte la seva vàlua davant d'un adversari de la talla de Cañizares, i dijous, el combat tantes vegades anunciat i tantes altres ajornat, entre el campió de Catalunya del pes ploma, Gironès i el seu challenger en Lluís Vallespín, tingué un final el menys imaginat. Malgrat tot l'espectador, que emplenava per complet la sala del Mundial Esport, va poder gaudir de les bellesa de la boxa durant els quatre primers rounds del combat Vitrià-González, que sens dubte foren els millors que de boxa hem vist d'un quant temps ençà.

Poc, molt poc, podem fer remarcar referent al combat final de la vetllada entre Gironès i Vallespín, i molt ens dol, car després del temps que no havíem pogut veure l'estil de Gironès, esperàvem l'encontre amb ganes per així millor jutjar-lo.

Dos rounds durà el combat: el primer d'ells igualat. Durant el segon el crak de Gràcia buscà el cos a cos que Vallespín no va saber evitar, essent fortament castigat a l'estómac i costats, en faltar poc (tres segons) per acabar el round, Vallespín caigué rodó; hom creia que era posat k. o., més en sonar el "gong" i ésser recollit pels seus segons, es queixava de cop baix; sonà el començament del tercer assalt, i—cosa estranya!—els jutges li concediren un minut, després del qual Vallespín fou retrat de les cordes per tal que el metge l'examinés.

Més tard l'speaker comunicava la victòria de Gironès per haver fugit el seu adversari, cop baix.

Fou una veritable llàstima l'esverament i manca d'energia dels jutges i representants, en en casos com el que ressenyem. Si l'àrbitre va veure cop baix, perquè no fou recollit l'home caigut al seu recó? Si caigué K. O., perquè no comptava fins que va sonar el gong? I per si això no fos prou per testimoniar-ho: Pot donar-se un minut de repòs a un boxador que es creu que ha rebut cop baix, després de transcorregut el minut de descans reglamentari que hi ha entre round i round? Creiem que no.

Es el nostre criteri, tornant al discutit cop baix de Vallespín, que aquest existí pocs moments abans del croquet que Gironès li pegà a l'estómac i que l'obligà a anar a terra, cop aquest ben donat, però que no fou baix, perquè cal tenir present la seva caiguda fulminant, la qual cosa gairebé mai passa quan el cop és baix.

La Federació, tal com més amunt diem, desqualificà el boxador Vallespín per haver simu-

lat cop baix, quan la desqualificació havia d'ésser —en tot cas—per haver exagerat els efectes del cop baix, pretextant la impossibilitat de continuar el combat, quan palesament podia fer-ho.

Al nostre entendre, el fet perjudica molt el vent, les excentricitats del qual el privaran d'escalar el lloc que pel seu precís estil podia molt bé aspirar.

Tal com fem notar més amunt, va haver-hi en la vetllada un encontre excel·lent; fou el de l'exolímpic Vitrià i González. Creiem sincerament que Vitrià és un xicot posseïdor de la més bella boxa que en l'actualitat s'exhibeix en els nostres rings, però també estem convençuts que a la seva agilitat i ciència ha de procurar juntar-hi la resistència i la contundència del cop. Vitrià davant de González fou l'amo del ring durant quatre assalts; després, la cosa va canviar i González el guanyà per una notable diferència de punts.

Segurament no ho veié així una part del públic, que va protestar de la decisió.

Els altres combatents tingueren el següent final:

En Ros, inesperadament, al tercer round, deixà k. o. Mestres, l'avantatge del qual era palesa.

En Bruguier també deixà k. o. García, al tercer round. La superioritat de Bruguier era visible.

El combat entre Orihuela i Alberní fou distret, guanyant-lo aquest darrer.

Suplex

Báscules: Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

Una matinée a l'Iris de Sans

Amb molt poca concurrència va celebrar-se l'anunciada matinée, que per cert va resultar més del que hom podia esperar.

El primer combat, entre el pes gall Folch i López, fou una exhibició de bona boxa de Folch, que va ésser dominat i vençut per la major alçada i pes del seu contrincant López. Aquest té un bon punch, però no té estil.

El segon match, en 6 rounds de dos minuts, entre Alberní II i Pérez, va ésser guanyat per Pérez, degut a la seva gran escomesa, atacant durant tot el combat a Alberní II, que des del primer round va acusar els directes a la cara veritablement eficacíssims.

Del tercer combat només podem dir que des del primer moment es pogué apreciar la inferioritat de Felipe, que fou knock-out per Tejero (ex-campió peninsular del pes ploma), al primer minut del primer round.

El plat fort de la matinée era el combat en 8 rounds de tres minuts entre Vicents Villanueva (ex-campió peninsular del seu pes) i Jack Wiselvyll, negre senegalès.

Va ésser un combat en què es pogué apreciar la lluita entre la ciència i la potència.

Jack Wiselvyll és sens dubte més fort que Villanueva i més batallador; emprà uns crochets d'esquerpa, que a no ésser per l'eficàcia guàrdia del darrer, li haurien donat la victòria, però Villanueva, molt més coneixedor de la boxa i pràctic del ring, sempre cobert, col·locava quan se li presentava l'ocasió forts crochets i directes a la cara del negre, i degut a això el Jura, integrat per elements de la Federació Catalana de Boxa, donà encertadament match nul.

Tots els combats els arbitrà Munich.

El pròxim combat Alís-Schaladenhaufen

El combat que novament posarà a Ricard Alís davant el fort colpejador alemany Schaladenhaufen, és objecte d'animats comentaris, car no són pocs els que opinen que és una temeritat oposar novament l'Alís al vençut al Frontó Palace.

Alís, davant l'alemany, és molt el que exposa, i res el que hi va a guanyar; més encara, davant les mediocres actuacions de Schaladenhaufen a Cuba.

Aquesta mateixa és l'opinió del senyor Paulí, manager d'Alís, el qual, davant les opinions generalment contràries, opina que un boxador, per mitjanament fort que es trobi, res no ha de témer d'un púgil que compta sols amb la duresa del seu punch.

NATACIO

DIUMENGE. A BILBAO

Els Campionats peninsulars

Dissabte propvenint, dia 29, i diumenge, dia 30 del corrent agost, tindran lloc a Bilbao els campionats peninsulars de natació d'enguany. Revesteixen un excepcional interès aquests Campionats perquè la llevar que amb tanta persistència i sacrifici ha anat sembrant Catalunya arreu d'Espanya i d'una manera especial al Nord, han donat florida ja, amb la creació de les dues Federacions Biscaïna i Guipuscoana que compten amb bastants Clubs inscrits, havent-hi nedadors de valor ben remarcable.

L'haver-se celebrat tres anys seguits els campionats peninsulars en el nord d'Espanya, ha donat el seu resultat. Poden donar-se per contents els dirigents catalans d'haver fet arrelar definitivament l'esport de la natació, en aquelles contrades que per la constitució atlètica dels seus homes han de donar grans valors a la natació.

La dificultat dels desplaçaments

Però dintre de l'alegria que ens ocasiona el pensar això, ens hem de lamentar que per les circumstàncies econòmiques principalment, els Campionats peninsulars no tinguin aquella esplendor que haurien de tenir.

Perquè, celebrint-se allí on se celebren, sempre, degut a l'escassetat de mitjans dels Clubs de Natació existents, no hi podran assistir més que aquells que realment tinguin una possibilitat d'abastar un campionat. I això, és clar, és en detriment de la demostració del valor d'una regió determinada perquè quan se celebren lluny d'ella sols hi pot enviar la mínima representació per aconseguir el màxim de puntuació.

Aquest és el cas de Catalunya en el d'enguany. Les dificultats de desplaçament de molts dels seus millors nedadors, el cost extraordinari del viatge de 4 ó 5 dies a Bilbao, fan que la representació que els Clubs catalans hi envien sigui ben reduïda. Molts són els que no hi envien ningú, i altres que hi envien el més reduït nombre que els és possible per disputar les proves, que tenen possibilitat de guanyar o fer-hi un bon paper.

Així tenim que el Barcelona sols hi envia set nedadors, l'Atlètic, dos, i l'Arenys, En Francesc. Es a dir, un total per a Catalunya de deu homes, els quals tenim la convicció plena, però, que posaran el nom de la regió que representen en el primer lloc de la classificació regional.

El que prometen ésser els campionats d'enguany

I és que en efecte, si examinem prova per prova, veurem els resultats que hi poden aconseguir.

En els 100 metres lliures hi veiem com a segur la més enigmàtica de totes les curses que es disputaran en els Campionats. Catalunya, amb Pinillo, Artigas i Basté, pot fer-hi un paper lluidíssim, però no ens atrevirem mai a pronosticar, ni àdhuc amb tota mena de salvatats, el resultat que tindrà. Hauran de lluitar aquests tres contra En Méndez i En Valdés en gran forma i especialistes en la dita cursa.

Els 1.500 metres creiem sincerament que els

EDITORIAL

CATALANS:

Subscriuiu-vos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Conté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En que viu a _____ carrer
n.º _____ pis _____ se subscriu a l'Història de Catalunya, des del _____ quadern.
de _____ de 1925
(signatura)

Sr. Adm. d'Editorial Argent, Aribau, 31, Barcelona

: BOXA :

MUNDIAL SPORT

5-GRANS COMBATS-5

Schaladenhauffen-Alís

DIAGONAL (PROP DE MUNTANER)

guanyarà En Méndez, si bé l'Artigas, per l'Atlètic, i En Basté, pel Barcelona, poden donar-li un bon xic de feina.

En Francesc no hi ha dubte que s'emportarà els 200 i els 400 metres braça de pit. El segon i tercer lloc probablement se'ls quedarà també Catalunya amb En Tusell i En Castro, del Barcelona.

En els 100 metres esquena, En Gibert és quasi segur que donarà a Catalunya aquest campionat. L'absència d'En Cruells i Pellicer donarà els altres llocs a algun nedador de Biscaia o Guipúscoa, que no fóra estrany fos En Bejarano, campió de l'any passat.

En els relleus 250 i 800 metres, el Barcelona, sense gaire esforç, se'ls emportarà, i ens hem de lamentar que ni l'Atlètic ni l'Arenys, ni el Sabadell puguin enviar-hi els seus equips, car, probablement Catalunya aconseguiria els tres primers llocs a tots dos relleus. Amb això es faria la demostració més evident de la veritable valor de Catalunya en natació. I és que al Nord d'Espanya sols hi ha alguna individualitat bona, però, no les suficients per formar un equip.

Els dos mil de mar, malgrat que l'Artigas està en gran forma, no creiem que arribi a campió, però estem segurs que en tot cas farà un segon esplèndid.

En els salts, En Bonnemain haurà d'haver-se les amb l'Ortiz, d'Alacant, i no sabem qui dels dos en sortirà vencedor.

Aquesta és la nostra primera impressió dels resultats que pot aconseguir Catalunya, sense tenir a la vista els resultats dels Campionats de Biscaia i Guipúscoa que s'han celebrat ja. Potser la forma en què es troben alguns dels nedadors d'allí i el destapament d'alguna revelació d'última hora, poden fer canviar els pronòstics que hem fet, encara que no creiem que variïn gaire. Si esdevé, tal com preveiem, Catalunya assolirà un grandíssim èxit de puntuació sobre les altres regions. Per cubs, probablement guanyarà el primer lloc el Club Natació Barcelona.

Comparances

Ara bé, perqu puguin establir-se les degudes comparances de millorament que s'ha obtingut, creiem d'interès donar les dades dels quatre darrers Campionats celebrats i que han estat els primers que s'han celebrat d'acord amb la Federació. Abans no es feien les proves en la mateixa forma d'ara, ni se'n feien tantes. Unicament un campionat de resistència (1.500 metres), un de velocitat (60 metres primer i 100 metres després) i un de capbussos. En foren guanyadors molts anys En Joaquim Cuadrada i En Ramon Berdemàs. També inscriviren el seu nom en els dits Campionats, En Robert, En Conesa, En Balat, En Quintana, etc.

El primer Campinat celebrat en la mateixa forma d'ara, fou el que se celebrà a Barcelona els dies 8 i 10 de setembre de 1921, que fou guanyat en la següent forma: 100 m., Manifold (Atlètic) 1' 15" 2-5; 400 m., Basté (Barcelona) 6' 48" 3-5; 1.500 m., J. Cuadrada (Barcelona) 27' 26" 2-5; 200 m. braça, Laguía (Lleyda), 3' 26" 2-5; 400 m. braça, Laguía (Lleyda), 7' 27" 1-5; 100 metres espatlla, Tusell (Barcelona), 1' 38" 4-5; 250 metres relleus, Barcelona, Gibert, Peredejordi, Roig, Fàbregas, Granados, 2' 55"; 800 m. relleus, Atlètic, Manifold, Pros, Giménez, Fernández, 12' 41" 2-5; 2.000 m. mar, Cuadrada (Barcelona), 41' 16"; salts de palanca, A. Vila (Barcelona), i salts de trampolí, Fernández (Atlètic). Es corregué una cursa de 100 metres femení, que guanyà la nedadora Nan Chasemose amb 1' 44".

El segon Campionat, d'acord amb els Reglaments federatius, se celebrà a Alacant els dies 23, 24 i 25 de juliol de 1922. En foren campions dels: 100 metres, En Pinillo (Barcelona), 1' 16" i 3-5; 400 m., En Domingo (Atlètic), 6' 45" 4-5; 1.500 m., Arruga (Barcelona), 29' 28"; 200 metres braça, En Costa (Pop.), 3' 23" 4-5; 400 metres braça, En Costa (Pop.), 7' 12"; 100 metres espatlla, En Tusell (Barcelona), 1' 38" 4-5; 250 metres relleus, el Barcelona amb Peredejordi, Gibert, Trueta, Fàbregas i Pinillo, 2' 47" 4-5; 800 metres relleus, el Barcelona amb Fàbregas, Basté, Peredejordi i Trueta, 13' 14" 1-5; 2.000 metres mar, En Puig (Barcelona), 42' 42"; salts de palanca, En Fernández (Atlètic), i salts de trampolí, l'Ortiz (Alacant).

Els dies 31 d'agost i 1 i 2 de setembre, a Gijón se celebraren els Campionats de l'any 1923. Guanyaren els: 100 metres, En Peredejordi (Barcelona), amb 1' 23"; els 400 m., En Méndez (Fortuna), amb 6' 23" 2-5; els 1.500 m., En Méndez (Fortuna), amb 25' 14"; els 200 braça, En Costa (Pop.), 3' 56" 2-5; els 400 m. braça, En Costa

(Prop), amb 7' 37" 4-5; els 100 m. espatlla, En Tusell (Barcelona), 1' 39"; els 250 m. relleus, el Barcelona, amb Tusell, Berdemàs, Peredejordi, Pinillo i Bretos, amb 3' 29"; els 800 m. relleus, el Barcelona, amb Berdemàs, Pinillo, Bretos i Peredejordi, fent 13' 34" 2-5; els 2.000 mar, o travessia Musel-Gijón, En Méndez (Fortuna), amb 59' 6"; Salts de palanca, l'Ortiz (Alacant), i Salts de trampolí, En Tort (Barcelona).

Finalment l'any passat i dies 30 i 31 d'agost de 1924, se celebraren els Campionats a Sant Sebastià. Foren guanyats per: En Peredejordi (Barcelona), els 100 m. amb 1' 13" 1-5; En Méndez (Fortuna), els 400 metres, i els 1.500 metres, amb els temps respectivus de 6' 20" i 26' 47" 1-5; En Laguía (Atlètic), els 200 metres, i 400 metres braça, fent 3' 33" 4-5, i 7' 41" 2-5, respectivament; En Bejarano (Fortuna), els 100 metres espatlla, 1' 38"; el Barcelona, els relleus 250 i 800, amb els equips Gibert, Fàbregas, Peredejordi, Farrés i Berdemàs el primer, i Fabregat, Peredejordi, Puig i Basté el segon, fent els temps de 28' 48" 3-5 i 12' 16", respectivament; En Méndez (Fortuna), també els 2.000 m. mar; Salts de palanca, l'Ortiz (Alacant); salts de trampolí, l'Ullió (Barcelona). En els 100 m. femení, fou proclamada campiona M. L. Méndez amb el temps de 1' 43" 3-5.

A veure enguany si es milloraran tots aquests temps!

El festival del "Club Deportivo Energia"

Dissabte passat, dia 22, a les quatre de la tarda, i a la piscina del Club de Natació Barcelona, tingué lloc l'anunciat festival del Club Deportivo Energia, reservat a funcionaris de la Energia Elèctrica de Catalunya i societats fusionades.

Nosaltres donem un veritable valor a festivals com el que suara ha celebrat l'Energia, car és així com nosaltres entenem que es propaga un esport. Creiem que és la tasca més encertada a realitzar. Hi ha qui en pot prendre exemple.

Els resultats de les proves foren els següents: 1. Cursa de 33 m. estil lliure, tercera categoria.—S'hagué de córrer en dues sèries pel nombre d'inscrits, donant el següent resultat: 1 F. Iniesta, 40"; 2 Menchon, 44"; 3 J. Costa, 45" 1/5; 4 F. Bergadà, 46 1/5; 5 P. Andreu, 47"; 6 M. Cruzate, 48"; 7 F. Esteve 49" 2/5. El primer féu una cursa força bonica.

2. Cursa de 100 m. braça de pit. — En aquesta cursa poguérem veure un guanyador que ho fa molt bé, amb un estil molt acurat, però de força. Al nostre entendre, aquest no és un debutant en aquesta mena de proves. En tot cas fóra un element molt interessant a estudiar i cultivar.

Quedaren classificats així: 1 C. Paine, 1'38" 1/5, temps molt bo comparat amb els altres que s'aconseguien; 2 M. Yerro, 1'50"; 3 E. Castro, 1'57"; 4 F. Comas, 1'57" 1/5; 5 E. Olivé, 2'3"; 6 L. Espert, 2'5".

3. Cursa de 66 m. estil lliure. — Calgué fer-la en tres sèries, car eren divuit els inscrits. Hi hagué lluites molt interessants, com ho demostren els temps aconseguits amb mínimes diferències. El guanyador, Baell, amb un estil de crawl acurat, demostrà que l'entrenament i la pràctica seguida de la natació dona un avantatge extraordinari. S'imposà netament.

Els resultats foren: 1 R. Baell 52" 1/5; 2 J. Martínez, 1'2" 1/5; 3 J. Ansa, 1'4" 3/5; 4 J. Pacheco, 1'5"; 5 F. Jurado, 1'7" 2/5; 6 A. Buitrago, 1'9" 4/5; 7 A. Bozal, 1'10"; 8 J. Canet, 1'13"; 9 J. Montero, 1'13" 2/5; 10 A. Gómez, 1'13" 3/5; 11 J. Flores, 1'16"; 12 J. Esteve, 1'16"; 13 F. Olivé, 1'17; 14

M. Boldú, 1'19"; 15 J. Ramon, 1'20"; 16 J. Gambasi, 1'21".

4. Cursa de 100 m. braça d'esquena. — En aquesta ens sab greu haver de dir que més hauria valgut potser no fer-la disputar, malgrat d'haver-ho fet molt bé el que es classificà primer. Els resultats foren: 1 E. Castro, 2'9"; 2 L. Espert, 2'14" 4/5; 3 J. M. Bertran, 2'44" 1/5; 4 R. Cruzat, 3'12".

5. Cursa de 100 m. estil lliure. — Fou una nova victòria de Baell, que hagué de disputar-la fortament a Walton. Els altres es disputaren la resta dels llocs: 1 R. Baell, 1'31"; 2 J. Walton, 1'33; 3 F. Pallarès, 1'45" 4/5; 4 R. Solà, 1'46" 3/5; 5 V. Rodríguez, 1'51" 4/5; 6 A. Cufat, 1'54".

6. A càrrec de notabilíssims nedadors del C. N. Barcelona es féu una exhibició d'estils amb handicap i sobre 100 metres. Antoni Trigo s'encarregà de fer la braça de pit: Ll. Gilbert la d'esquena: Berdemàs, l'over, i J. Pinillo el crawl. Resultà, tal com s'esperava dels elements als quals s'havia confiat, una exhibició perfecta.

7. Cursa de 200 m. estil lliure. — Hi participaren tres nedadors i un fora de concurs, que en resultà guanyador. No hi hagué lluita, car de sortida ja es col·locaren en la forma d'arribada, augmentant sols les distàncies: 1 Canals (fora de concurs), 4'1" 3/5; 2 S. E. Morris, 4'24"; 3 M. Sancho, 4'36" 4/5; 4 F. Alfaro, 5'8".

8. Cursa de 33 m. estil lliure femení. — De les cinc senyorettes inscrites sols prengueren la sortida tres. La guanyadora, tot i usant un estil especial, fou la que ens agradà més, ja que va fer tota la cursa a un mateix tren.

Arribaren per aquest ordre: 1 Eduvigis Vassallo, 43"; 2 Olga Casacof, 45; 3 Raquel Peiró, 46" 4/5.

Immediatament després les nedadores del Barcelona senyorettes García i Pasckes, feren una exhibició de crawl. Aprofitem aquesta avinentesa per dir-los que els hem notat un progrés extraordinari dels dels campionats de Catalunya. Les felicitem.

9. Cursa de 50 m. estil lliure, segona categoria. — La lluita pel primer lloc fou molt disputada, arribant en aquest ordre: 1 S. Cayuela, 1'3" 2/5; 2 J. Puig, 1'4" 1/5; 3 A. López, 1'8"; 4 L. Marín, 1'9" 4/5; 5 F. Gallo, 1'14".

10. Salts de palanca i trampolí. — La classificació donada després dels salts fou la següent: 1 J. Costa, 2 R. Crusat, 3 M. Rodríguez, 4 L. Marín i 5 A. Cufat. Notarem alguns salts fets amb més valentia que estil. Els acompanyaren, fent una exhibició de salts, Tort, Ulló i altres del Barcelona, que ho feren fora bé.

11. Cursa de 250 m. relleus 5 x 50. — Aquesta cursa era esperada amb viu interès i realment el tingué. Els diferents relleus no permetien que poguéssim veure's ben clarament de qui seria la victòria i els altres llocs. Fou una veritable cursa de relleus per les incidències que tingué.

Guanyà l'equip format per Walton, Baell, Ansa, Buitrago i Gómez, emprant 3'39" 3/5; segon, l'equip Solà, Castro, Yerro, Cufat i Rodríguez, 3'58" 1/5; tercer, l'equip Paine, Morris, Jurado, Alfaro i Bozal, 4'2" 4/5; quart, l'equip Pallarès, Pacheco, Comas, Puiguiriguer i Ramon, 4'4" 3/5.

Fora de programa, els infants del C. N. B. feren un partit que féu les delícies dels espectadors, quedant empatats a tres gols.

12. Partit de water-polo entre dos equips del C. N. B. — Acabà el festival amb un partit de water-polo a càrrec de dos equips del C. N. Barcelona, integrats així: Blancs: Ginés, Peredejordi, Majó, Trigo I, Giménez, Fontanet i Amigó; Blaus: Trigo III, Puig, Tusell, Basté, Gibert, Granados i Berhalter. Fou un partit disputadíssim en tot moment, i que acabà amb la victòria dels blancs per 4 a 3.

Es a dir, en resum, un nou gran èxit per al Club Deportivo Energia, i una gran propaganda per a la natació.

Dos festivals suspesos

Diumenge passat havien de tenir lloc dos festivals, l'un organitzat per l'Arenys i l'altre pel Club de Mar, amb la cooperació del Sabadell.

El primer es va haver de suspendre degut a l'estat de la mar, que impedia celebrar-lo.

L'altre, però, segons se'ns digué, fou suspès per causes d'ordre interior que, ben esbrinades, sembla que no són unes causes massa esportives. Lamentem que el Club de Mar i Secció de Natació que tantes proves d'esportivitat tenen donades, ara suspenguin un festival per mancar-hi un sol nedador e nel qual tenien grans esperances. S'annuncien per a data pròxima tots dos.

CAMISERIA

F. VEHILS VIDAL

2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

CAMISES COLOR RECLAM

amb 2 colls. 1 p. de punys a 5 ptes.

Corbates Fular
Mitjons de fil
Mitjes de seda

1'50 "

MOTORISME

El míting de Guipúscoa

17-20 setembre

Avui es tanca la inscripció a drets senzills a les diverses proves que constitueixen el míting de Donostia. Dels tres grans premis de què es compon de ciclecars, de turisme i de velocitat, aquest darrer és el que presenta, oficialment almenys, el menor nombre d'inscripcions. Així i tot, si, cosa que no sabem encara, totes les marques que han assegurat llur participació s'han inscrit, el G. P. de velocitat serà un dels esdeveniments més grans de la temporada.

El programa de Sant Sebastià es compon d'un G. P. de ciclecars, que es disputarà el 17 de setembre; el G. P. de velocitat, el dia 19, i el Gran Premi de turisme, durant dotze hores del 20.

El G. P. de ciclecars comporta 531 km. o sigui 30 voltes al circuit. En aquesta prova seran admesos els vehicles de tres o quatre rodes, per a dos passatgers, cubicació inferior a 1.100 c. c. i pes mínim 250 km. Les categories en què estaran agrupats els vehicles són dues: fins a 750 c. c. i de 750 a 1.100 c. c.

El G. P. de velocitat es correrà damunt 708 quilòmetres, per a cotxes de cursa de més de 1.400 c. c. i d'un pes mínim de 600 km.

Per al G. P. de turisme les categories són cinc: litre i mig, 2, 3, 5 litres i més de 5 litres. La classificació es farà segons la distància recorreguda en 12 hores. Serà exigida una velocitat mitjana mínima de 80 a 90 km. segons les categories.

Hom pot donar per segura la participació en el G. P. de velocitat de Delage, amb quatre cotxes probablement; Diatto amb dos, del nou tipus de vuit cilindres que prepara per al G. P. d'Itàlia; de Mercedes, amb tres cotxes. Probablement també Bugatti i Sumbeam hi aportaran llur concurs. Quant a Alfa Romeo, és segur que hi concorrerà, segons les impressions portades d'Itàlia pel senyor Fabià, el seu representant a Barcelona, més que més havent declarat públicament Delage la seva abstenció al G. P. d'Itàlia.

En efecte, Delage ha fet saber que la proximitat de les dates de celebració del G. P. d'Itàlia i del de Sant Sebastià l'ha obligat a triar entre una de les dues proves i s'ha decantat envers la segona, en la qual prendrà part amb els models 1925.

A més a més, els organitzadors bascos procuraran posar-se en relació amb l'equip nord-americà que ha vingut a Europa per córrer amb Duesenberg a Monza, i obtenir, per poc que es pugui, la seva participació a Sant Sebastià, la qual cosa seria força interessant, car els americans estan acostumats a córrer en pista; així, damunt el circuit de Lasarte, podríem constatar ensems la vàlua dels cotxes i dels conductors en carretera.

A última hora s'ha rebut la inscripció de dos Peugeot per a la prova de turisme, probablement els mateixos 5 litres que guanyaren el G. P. de Turisme de l'A. C. F. a Montlhéry.

La quantia dels premis oferts, en conjunt 132.000 pessetes, amb el canvi augmentada per a certs participants, és un dels més potents factors de l'èxit que assolirà el programa organitzat per l'A. C. de Guipúscoa.

Les inscripcions fins ara formalitzades, són les següents:

Autocicles: "Salmson I" (O. Leblanc); "Salmson II" (X. X.); "Amilcar" (Palacios); "S. A. R. A." (Segòvia); "Austin" (X. X.).

Turisme: "Bugatti I" (O. Leblanc); "Bugatti II" (Sabipa); "Jean Gras" (Gras); "Lignan" (Springuel); "Delage" (X. X.); "Lancia I" (Landa); "Lancia II" (X. X.); "Lancia III" (X. X.); "Lorraine-Dietrich I" (Gramà); "Lorraine-Dietrich II" (Ortiz); "Studebaker" (Fuentes).

Velocitat: Bugatti (Fouchet); "Jean Gras" (Gras); "Delage I" (Benoist); "Delage II" (Divo); "Delage III" (Wagner); "Delage IV" (Tomas); "Mercedes I" (Werner); "Mercedes II" (Merz); "Mercedes III" (Caracciola); "Alfa-Romeo I" (Campari); "Alfa-Romeo II" (Brilli-Peri); "Alfa-Romeo III" (X. X.).

Aquest número ha passat per la censura governativa

Les curses "Penya Rhin"

Es gairebé segur que aquest any ens el passem sense Gran Premi Penya Rhin. Per manca de circuit, hom pensà celebrar-lo a l'Autòdrom de Terramar, però això faria perdre a la clàssica prova dels litre i mig una de les seves més peculiars característiques.

En compensació, Penya Rhin pensa organitzar enguany dues proves: el Trofeu Zborowsky i el Premi Basté, que aquestes sí que es desenrotllaran a la pista de Sitges. El quilòmetre llançat es correrà en octubre en la mateixa carretera de Castellar a Sabadell, prèviament arranjada.

El Gran Premi no es farà fins l'any vinent, damunt el circuit de Sabadell, i es procurarà que la data de la celebració sigui propera a la del Gran Premi d'Europa, que s'ha de córrer a San Sebastián, la qual cosa segurament augmentaria la llista de participants, i potser donaria al S. P. Penya Rhin el caràcter de prova revenja.

Magnetos Bosch Bugies

Les proves en el Circuit de Llevant organitzades pel Moto Club

El Moto Club de Catalunya ha organitzat per al 25 del vinent octubre el II Gran Premi de Motocicletes i Sidecars, en el qual es disputarà el campionat peninsular, que s'atorgarà al corredor del país que assoleixi una major mitjana absoluta, independentment de classes en ambdues categories. Ensenys tindrà lloc el Gran Premi d'Autocicles.

La classificació en aquestes proves s'establirà, dintre cada categoria, segons el major nombre de quilòmetres recorreguts en tres hores.

En el pla obté la màxima velocitat, i escalant les aspres pujades amb rapidesa, és on

L'As dels cims

demostra d'una manera absoluta les seves excel·lents qualitats de

SEGURETAT

RAPIDESA

i ECONOMIA

Agents Generals per a Espanya:

Oliveres i Casacuberta

ARAGÓ, 186, garatge - Telefon 5476 A

BARCELONA

Ha estat inaugurat el Saló de Vendes al PASSEIG DE GRACIA, 96

PER A AUTOS:

BATERIES DININ

PER A RADIO:

BATERIES DININ

no hi ha millor

= A. LLANAS =

BARCELONA

MALLORCA, 259

Nous records a Brooklands i a Montlhéry

El capità A. Whaite, amb l'Austin 750 c. c., ha batut a Brooklands els següents records:

Del quilòmetre sortida parada, a 96 km. 983 p. h.

De la milla, a 105 km. 779 p. h.

Dels 5 km. sortida llençada, a 132 km. 168 p. h.

De les 5 milles sortida llençada, a 130 km. 884 p. h.

Dels 10 km. sortida llençada, a 130 km. 452 p. h.

De les 10 milles sortida llençada, a 130 km. 579.

El menut Austin, com es veu per aquests resultats, ens surt cada dia amb noves performances al seu actiu.

A l'Autòdrom de Montlhéry també han caigut alguns records del món dels quals s'ha apropiat Benoist amb el Delage 12 cilindres. Malauradament, les dades que donàvem, ultra ésser incompletes, contenen algun error. Les xifres oficials són:

5 quilòmetres, en 1 m. 21 s. 28 centèsimes, a la mitjana de 221 km. 456 p. h.

5 milles: 2 m. 14 s. 89 centèsimes, a la mitjana de 214 km. 750 p. h.

10 quilòmetres: 2 m. 47 s. 50 centèsimes, a la mitjana de 214 km. 900 p. h.

Record de la volta més ràpida a 223 km. 150 p. h.

Dimicres passat, a la mateixa pista, el motorista anglès O. E. C. Temple, damunt Temple-Mc Evoy, ha batut els següents records, pendents d'homologació:

50 quilòmetres, en 18 m. 29 s. 625 mil·lèsimes.

50 milles, en 29 m. 28 s. 897 mil·lèsimes.

100 quilòmetres, en 36 m. 36 s. 348 mil·lèsimes.

100 milles, en 1 h. 0 m. 18 s. 20 mil·lèsimes.

Record de l'hora: 160 km. 119.

Els relleus dels conductors en les curses

Al darrer Gran Premi d'Indianàpolis, la tolerància del relleu entre conductors fou explotada amb exageració, tant que molts corredors s'han queixat a l'American Automobile Association.

La pista d'Indianàpolis ja ha envellit, puix que no permet velocitats superiors a 175 quilòmetres, mentre que els cotxes de cursa depassen els 200 en els "bowls" (cubells) de fusta. Amb cotxes de valor aproximadament igual la victòria seria per al conductor més descansat. Evidentment, damunt cotxe igual, el conductor que només porta un centenar o dos de quilòmetres està en millors condicions per guanyar que el que ja porta 800 quilòmetres de cursa.

Així, en el darrer G. P. d'Indianàpolis, només Milton, Hartz i de Palma conduïren llur cotxe d'un cap a l'altre de la cursa, i foren vençuts per conductors d'escassa valor però que ja eren al segon o tercer relleu.

Esportivament, això és un gros error. Tècnicament, una cursa de 800 quilòmetres a ple règim ja no és un problema per als constructors, ja que tots els cotxes d'ara són capaços de fer això i molt més. Cal, doncs, que aquestes combinacions no puguin tenir lloc, donat el caràcter esportiu de les curses de velocitat.

Adhuc des del punt de vista espectacular, la freqüència de relleus és una equivocació, ja que per al públic l'home i la seva màquina són un tot indissoluble, com el mateix s'esdevé en ciclisme i en hipisme.

L'A. A. A., abans de prendre una decisió, trameté un delegat que assistí als G. P. d'Europa i de França, i ha d'assistir al d'Itàlia. De fet, els reglaments de l'A. I. A. C. R. autoritzen els relleus, ja que no els prohibeixen pas. Val a dir que en les grans proves europees, i això honora els constructors i llurs equips de corredors, no s'han interpretat mai d'una manera abusiva els reglaments. La qual cosa no vol dir que s'hi arribi, puix que la distància a recórrer en les grans proves s'allarga cada dia més, i hi intervé més, doncs, el factor cansanci del conductor.

Sobre aquest afer s'ha cridat l'atenció de la Comissió Esportiva de l'A. I. A. C. R., la qual, forçosament, haurà de reglamentar aquest punt un dia o altre, per evitar que els corredors que perdin l'esperit esportiu puguin valer-se de l'autorització per omissió que els concedeix el reglament.

El Gran Premi d'Itàlia

La lletra de Lluís Delage al grand'uff. Mercanti confirma els rumors que han correut aquests dies sobre l'absència de la marca guanyadora del G. P. de França a l'Autòdrom de Monza el 6 de setembre per al G. P. d'Itàlia. L'esperat duel Alfa Romeo-Delage no podrà tenir lloc, doncs, fins a San Sebastián.

El S. P. d'Itàlia és una de les proves que compten per al Campionat del món, en la puntuació del qual Delage i Alfa Romeo estan empatats i Duesenber només té un punt de diferència.

Les inscripcions ja oficials són, fins ara:

- 1.—Alfa Romeo I. Campari.
- 2.—Alfa Romeo II. Brilli-Peri.
- 3.—Alfa Romeo III. X.
- 4.—Alfa Romeo IV. X.
- 5.—Delage I. Benoist.
- 6.—Delage II. Divo.
- 7.—Delage III. X.
- 8.—Delage IV. X.
- 9.—Guyot, I. Guyot.
- 10.—Guyot II. X.
- 11.—Guyot III. X.
- 12.—Diatto I. X.
- 13.—Diatto II. X.
- 14.—Eldridge Speciale. Eldridge.
- 15.—Duesenberg I. De Paolo.
- 16.—Duesenberg II. Milton.
- 17.—Duesenberg III. Kreis.
- 18.—Bugatti I. Costantini.
- 19.—Bugatti II. Goux.
- 20.—Bugatti III. De Vizeaya F.
- 21.—Bugatti IV. De Vizeaya P.
- 22.—Bugatti V. X.

Els diaris italians asseguren que De Paolo s'ha ofert per córrer amb Alfa Romeo en substitució d'Ascari.

Una inscripció interessant és la dels Bugatti en la prova 1.500 c. c. Els cotxes aquests, equipats amb motor de vuit cilindres en línia, del mateix "alésage", però de cursa lleugerament inferior al dos litres tipus Lio són els seus descendents directes.

Els Duesenberg, a punt ja de desembarcar a Gènova, són la novetat de la prova.

El nou saló d'exposició dels automòbils Diatto

Dissabte a la tarda s'escaigué la inauguració oficial del saló d'exposició dels automòbils Diatto, al Passeig de Gràcia, 96.

Amb aquest motiu, es reuniren al local bon nombre de les amistats amb què compten els senyors Oliveres i Casacuberta, representants de la dita marca. Així mateix hi veiérem significades personalitats i notables esportistes.

El local, ultra les seves immillorables

condicions per al fi a què està destinat, crida l'atenció per l'elegància i bon gust de la decoració.

Els cotxes exposats pertanyen als darrers models construïts per la casa Diatto; entre ells, els que més criden l'atenció són el 20 A i el 30 Esport, ambdós equipats amb motor dos litres.

El motor del 20 A és un quatre cilindres amb culata desmuntable i vàlvules inclinades comandades per l'arbre d'excèntriques; la lubricació a pressió per bomba d'engranatges amb vàlvula de reglatge i filtre. El canvi de marxes és de quatre velocitats i marxa en rera, i forma bloc amb el motor. Frens a les quatre rodes, suspensió davantera amb ressorts semielíptics i posterior amb cantilevers.

El 30 Esport està equipat amb motor anàleg, però un 20 per 100 més potent i de ràpida acceleració.

En destapar-se el xampany, el senyor Oliveres brindà pels presents; li respongué el senyor Narcís Masferrer, amic i company de premsa, desitjant prosperitats a la marca Diatto.

CICLISME

Les 8 hores a l'americana al Velòdrom de Sans

Una brillant actuació d'En Sans, qui, en companyia de Farré, foren els guanyadors

En donar el senyal En Ramon Torres, començen la cursa aquests equips: García, Bachero, Alegre, Carpi, Tresserras, Escrich, Sans, Farré, Saura, Fargas, Torres, Margalef, Domenech.

Durant la primera hora, poca cosa de notable a assenyalar. En començar el primer sprint, García es posa al davant amb una ferma arrencada, però cau ostentament en la penúltima volta i arrossega Fargas en la caiguda, el qual va a parar a una llotja. García s'ha de retirar contusionat.

En la segona part abandona Escrich i es forma l'equip Tresserras-Bachero. El segon sprint és disputadíssim, però Fargas manté el primer lloc, malgrat dels atacs de Carpi, que entra segon, i Sans tercer.

L'hora tercera comença amb lluita, però s'en-calma després fins al tercer sprint, en el qual Sans és el guanyador seguit de Carpi i Torres.

L'escomesa de Bachero contra Sans-Farré i Torres-Margalef anima la quarta hora. L'arribada del quart sprint és quasi en grup i en aquest ordre: Carpi, Torres, Fargas.

L'sprint de la cinquena hora és guanyat per Sans, malgrat de la resistència de Fargas.

La cursa s'anima, sovintegen les escapades, àdhuc Domenech, el solitari que ha perdut algunes voltes, intenta la fugida i així comença una lluita ferma, de la qual surten en primer lloc Sans-Farré seguits de Tresserras-Bachero, Saura-Fargas, Torres-Margalef, Alegre-Carpi i Domenech.

La sisena i setena hores no són gaire mogudes; la primera acaba amb un duel Carpi-Saura, que guanya el primer, i la segona es caracteritza per les arrencades de Domenech. Farré millora a mesura que passen hores i guanya el vuitè sprint. Sovintegen les primes, entre elles una del Cercle de Sans, força important, que provoca una bona lluita entre Saura i Sans. Malgrat la bona forma en què s'ha presentat aquest darrer en la cursa, Saura arrebega la prima. El Cercle de Sans torna a oferir una altra prima de deu duros, un per volta. Saura en guanya vuit i Farré dues.

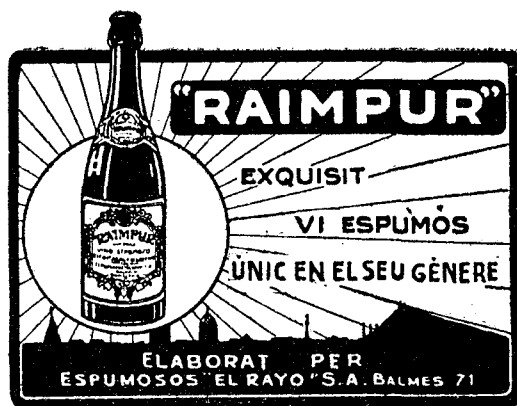
Per la retirada de Carpi es forma una nova parella, Alegre-Domenech.

Saura, que com més va millor corre, guanya l'onze sprint. S'acosta l'acabament de la cursa. En el dotze i darrer sprint és de remarcar l'atac de Tresserras, que hauria tingut conseqüències de no ésser la bona forma de Sans. En aquest darrer sprint l'ordre dels corredors ha estat: Primer, Bachero; segon, Sans; tercer, Saura.

Sans i Farré donen la volta d'honor en mig dels aplaudiments del públic.

La classificació s'ha establert així:

Primers: Sans-Farré, en 8 h. 1.865 voltes; 248 quilòmetres, 45 minuts: 59 punts.

Segons: Tresserras-Bachero, a 1 volta, 24 punts.

Tercers: Saura-Fargas, a 2 voltes, 68 punts.

Quarts: Margalef-Torres, a 2 voltes, 5 punts.

Cinquens: Alegre-Domenech, a 3 voltes, 25 punts.

Uns comentaris a la carrera

En Sans, de Reus, després de les vuit hores de dissabte a la pista de Sans, pot reflexionar seriosament sobre el valor gran que per a ell significa disposar d'una bona pista a Reus.

Tal volta la seva cursa de dissabte pot qualificar-se de la més brillant que ha portat a terme a Barcelona.

A més a més de decidit, de coratjos i enèrgic com sempre, es mostrà dissabte esplèndid de forma, sobrat de facultats. Els moments més crítics els va resoldre sempre el petit reusenc amb una entesa extraordinària.

I això, sens dubte, pot deure-ho al fàcil i còmode que li és poder entrenar-se a tota hora al velòdrom de Reus. Això sol és d'esperar que li farà comprendre que per la seva part està obligat a ésser el primer de donar l'exemple d'esportivitat, brindant amb entusiasme el seu concurs al velòdrom que han edificat uns veritables entusiastes, posant-hi, sense planyer-lo, el seu esforç desinteressat per aixecar l'afició ciclista a Reus, proporcionant de pas el mitjà de de fer ran En Sans, coses a les quals té obligació ineludible de correspondre, deixant-se de mercantilismes i consellers gratuïts que només perjudicis li han de reportar al capdavant.

En Farré I, equipier d'En Sans, va cooperar al triomf de l'equip amb tota la seva energia, però deixava veure que anava ben poc proveït de forces, i gràcies al seu domini de la pista i fàcil estil, es va defensar regularment. Encara sort que el "nanu de Reus" era prou i de sobres quasi, dissabte, per anullar ell tot sol els atacs de tots els seus rivals. No necessitava pas més de tres voltes per arrebegar qualsevol dels fugitius.

Després d'En Sans els que es mostraren millor foren Bachero i Saura.

El primer figura amb la pèrdua d'una volta, producte del canvi d'equip amb Tresserras, que li va ésser carregada reglamentàriament, però no pas perquè ningú la li guanyés.

En Saura començà incolor, però a les tres hores finals era tal vegada el més fort de tots. Guanyava les primes esplèndidament. En una del Cercle de Sans, de deu duros, a duro per volta, es va desenganxar de tot el lot, obligant a tothom a rellevar-se. Per contra, el seu equipier, Fargas, va començar bé i acabà malament. En descàrrec sec hi ha la forta caiguda que sofí a la primera hora.

Alegre i Carpi sense progressar.

En canvi, Torres i Margalef es comportaren magníficament. Cal tenir en compte que tots dos són de tercera categoria i que competien contra els asos.

En Tresserras, per ésser la primera cursa després del temps que feia que no corria a Sans, va tenir una bona actuació; en alguns moments flaquejà, però el veiérem animat, la qual cosa és preu perquè en la pròxima ocasió ens recordi, si vol, com brillà en altres ocasions.

Escrich, ni fu ni fa.

El que fou de doldre són les caigudes de Telm García, que van eliminar-lo.

Ens va fer una grossa impressió. No és pas aquell xicot de les últimes 24 hores. Ha millorat en posició, estil i rapidesa. Desitjaríem veure'l a Badalona o a Sabadell, puix que només ens calgué apreciar alguns dels magnífics cops de pedal que va pegar dissabte a Sans, per veure en el valent madrileny un veritable "as" de la pista.

Les caigudes li foren reportades per la seva extraordinària decisió i manera de llançar-se.

R. Torres

Abans de comprar el vostre automòbil vegeu el famós

RUGBY

Bellesa, comoditat i economia

L'únic al món proveït d'espina dorsal

El Rei de les pujades!!

Torpedo 6.300 p. - Sedan 9.750 p.

CORTS, 517 i 519

TENNIS

L'equip peninsular a la Copa Davis

Els nostres lectors estan assabentats del desenllaç dels partits jugats a Baltimore (EE. UU.) entre els equips representatius d'Espanya i Japó. La desfeta de l'equip peninsular reporta forçosament algun comentari.

Mai no ens ha mancat serenitat en judicar una actuació qualsevol, com no ens ha de mancar ara, però no ens sabem estar de dir que l'haver perdut l'equip peninsular la semifinal contra els nipons és una cosa que ens ha sorprès.

Consti que en el nostre fur intern sabem perdre i que no ens fem il·lusions. Traduint això en altres termes, direm que Espanya havia de perdre contra Austràlia, però havia de guanyar el seu match contra Japó.

Aquesta vegada la designació de l'equip responia a un càlcul tècnic, basat en els següents punts: Manuel Alonso guanyaria els seus dos partits individuals; Eduard Flaquer corria perill de perdre els seus "singles". Davant la possibilitat d'un empat a dues victòries, qualsevol que fos l'ordre de partits a jugar, el resultat decisiu del match depenia del "doble". Aquest, doncs, el jugaren Manuel Alonso i Eduard Flaquer.

Naturalment que es tractava d'un càlcul de probabilitats (és clar!), però es feia comptant amb els elements que hom disposava, i, per tant, era un càlcul força encertat, com així ho ha demostrat la pràctica.

Cert és que M. Alonso ha perdut el seu individual contra Harada, però, en canvi, Flaquer ha guanyat el seu partit contra Shimizu. Per tant, els quatre partits individuals han produït el previst empat a dues victòries. El que ha fallat ha estat el "doble".

Noti's, si es vol, que tant Flaquer com Alonso, en vèncer el famós nipó Shimizu, han assolit la mateixa diferència de punts a llur favor. En efecte, M. Alonso va aconseguir guanyar 22 jocs contra 14 el seu contrari, i Flaquer en guanyà 21 contra 13. Ambdós jugadors aconseguiren, doncs, 8 jocs d'avantatge damunt "el japonès dels muscles d'acer".

El resultat esmentat dona força relleu a l'actuació de Flaquer, el qual degué fer una exhibició de tècnica brillantíssima per treure'n semblant "score".

Quant als dos partits jugats i guanyats pel japonès Harada, confessem que ens ha sorprès extraordinàriament aquesta doble victòria, tant més quan el defender groc havia estat batut fàcilment a Illinois per l'americà Richards, i no ens expliquem la desfeta de Flaquer de manera tan decisiva, com no compremem la de M. Alonso, malgrat dels èxits dels gran jugador. Però és així!

Deïem abans que ha fallat el "doble", la qual cosa ens té sublevats, no pel fet d'haver perdut el partit sinó per haver-lo perdut per la composició de l'equip que el jugà.

Bé estava que els germans Alonso juguessin formant parella contra Cuba i Mèxic, la que lògicament havien de guanyar-se els dos matches, per més que la necessitat de cohesió de l'equip aconsellava aprofitar els dos partits per a l'entrenament de la parella M. Alonso i E. Flaquer. Però no s'aguem massa exigents i menys en tractar-se de donar satisfacció a l'antic capità de l'equip d'Espanya a la Copa Davis, que és En Josep Alonso.

El que no pot admetre's és que, contrariant les disposicions dictades pels que formen la directiva de la R. A. L. T. E., juguessin el "doble" contra Japó els germans Alonso en lloc de fer-ho la parella designada, donant ocasió a perdre un partit el resultat del qual (28 jocs a favor dels nipons per 24 en contra) palesa prou bé que la parella M. Alonso-E. Flaquer havia de guanyar a la forta parella groga Shimizu-Harada, i en guanyar-la es guanyava el match per tres victòries contra dues. Aquesta era la finalitat del desplaçament de Flaquer: reforçar el "doble" per guanyar el match.

Una vegada més hem vist que en aquest país qui ha de manar, mana, però el que ha d'oïr, fa allò que li dona la gana...

Això passar en el nostre esport des de fa anys; això ha d'acabar per sempre més.

Precisament mentre Japó, Austràlia i Amèrica designen solament dos jugadors, els espanyols

Com en 1924

Alfa Romeo

En la 1.ª de les quatre

Grans Carreres Inter-

nacionals d'Europa

1925

Alfa Romeo

Triomfa rodonament

— EN EL —

III^{er} Gran premi d'Europa

classificant-se

1.er absolut d'ASCARI

2.^{on} absolut de CAMPARI

S. A. Espanyola, Ing.

Nicola Romeo i C.

Director: R. Andrés G. i Fabià

Llúria, 73 - BARCELONA - Tel. 2284 G.

n'han designat tres, a més del capità d'equip, palesant una "esplendidesa" que no haurà servit més que per perdre injustament el match de la tercera volta de la zona americana, i a més a més un feix de dòlars...

D. S. G.

Una nota oficiosa de l'Associació

Per la transcendència que té la mateixa nota, creiem d'interès recollir en aquestes columnes la que va facilitar dies passats l'Associació de Lawn Tennis d'Espanya. Diu així:

"Sota la impressió encara de les notícies rebudes de Baltimore anunciant la derrota de l'equip espanyol pel del Japó, donem compte dels resultats tècnics obtinguts, que acusen quelcom veritablement extraordinari:

Dia 13.—Harada venç Flaquer per 6-2, 6-4, 6-0. M. Alonso venç Shimizu per 7-5, 6-0, 3-6, 6-3.

Dia 14.—Shimizu-Harada vencen els germans Alonso per 6-2, 6-3, 2-6, 8-10 i 6-3.

Dia 15.—Harada venç M. Alonso per 2-6, 6-4 i 6-4.

La primera raqueta japonesa, Shimizu, considerat com un dels asos del tennis internacional, és derrotat pels espanyols en les dues proves individuals; en canvi els espanyols són vençuts també en els individuals per Harada, segon jugador japonès, amb uns "scores" sorprenents. Per no tenir encara detalls no podem comentar aquests resultats.

El "doble" el perderen els espanyols, també després d'un renyidíssim partit.

Quant a la composició del "doble" espanyol en el match contra Japó, es creu aquesta Associació obligada a sortir al pas de les observacions que sobre aquest particular poguessin fer-se-li, i a tal objecte transcriu, sense comentaris, el paràgraf d'una carta que, amb data 21 de juliol es va escriure al capità de l'equip, senyor Camprubí:

"Aquí l'opinió esportiva es mostra quelcom "sorpresada per l'abstenció de Flaquer en els "doubles". Nosaltres no atinem a donar altra explicació a això que el vostre desig de provar el "rendiment de la parella Alonso mentre l'esperiment no tingui perill. Estem persuadits que, com a capità de l'equip, posareu sempre especial cura a disposar el que requereixi l'èxit esportiu, coneixent la forma actual dels jugadors."

Aquesta Associació, lluny de descoratjar-se pel succeït, se sent més animada, si és possible, que fins ara per laborar en tots sentits en pro de l'esport que representa, i per això compra amb l'ajut entusiasta de tots els seus components.

Així que es coneguin detalls sobre l'actuació de l'equip i causes que puguin haver influït en l'eliminació espanyola del torneig de la Copa Davis tindrem especial cura a donar-ne compte per al coneixement dels que s'interessen pel tennis."

Els japonesos desfets pels australians

El match Japó-Austràlia s'ha acabat amb la victòria sorollosa dels darrers. El primer dia, Anderson vencé a Harada per 6-4 3-6 6-3 6-1, i Patterson a Shimizu, per 6-2 6-4 6-2. El doble, jugat el segon dia, fou guanyat per la parella australiana, per 6-1 6-2 9-7. El match, com es veu, ha estat ben fàcil per als vencedors, i la claredat de les xifres ens estalvia de fer cap comentari. L'abstenció d'Anderson, que tant es temia, a causa d'un col recent, no s'ha efectuat.

Els finals de la Copa

Els resultats esmentats més amunt, posen per tercera vegada consecutiva, Austràlia davant França, per disputar-se la final d'Amèrica i Europa. L'equip francès està format per Lacoste, Brugnon, Borotra i Max Decugis (capità), i per Anderson i Patterson, el d'Austràlia. Enguany creiem que, per fi, els francesos podran arribar a la final. La forma de llur equip és actualment formidable, car Lacoste, en el punt àlgid de la seva carrera sembla ésser una base colt ferma per a tota lluita en la qual França prengui part.

Dels cinc matches sembla, doncs, que els nostres veïns en tenen dos d'assegurats; Potser el doble o potser una victòria de Borotra, que tanta feina donà a Lacoste a la final abans esmentada, creiem poden donar-los la victòria.

Un altre factor ha de facilitar-los el triomf, i és l'obligada abstenció de Pat O'Hara Wood, sobretot en el doble en què Austràlia es veurà privada de la formidable parella que formava amb Patterson.